

Myšlienky do kázni - Mimoriadny misijný mesiac október 2019

Tváre v tvojom mobile

Zober si svoj mobil a poprezeraj si fotografie, ktoré v ňom máš. Určite sú tam fotografie, ktoré sú pre teba zvlášť obľúbené. V mobile alebo doma na fotografiách máme tváre našich detí, vnukov, členov rodiny, kamarátov a drahých osôb. Jednoducho ľudí, ktorých máme radi alebo sú nám veľmi blízki. Boh si tiež zhromažďuje mená a tváre. On chce ľudí spoznať a oslobodiť ich od starosti a strachov. „Videl som utrpenie môjho ľudu v Egypte“ vysvetľuje Boh Mojžišovi.

Ježiš nám ponúka novú tvár a aj nové meno Boha. Tvár Boha lásky a meno, ktorým ho môžeme volať je: „Otec“.

Ježiš zbiera okolo seba mená a tváre ľudí: Zacheja, Petra a Ondreja, Máriu Magdalénu, Martu a Máriu atď. Cez Ježiša zažívajú títo ľudia lásku Boha. On vníma ľudí takých, akí sú, uzdravuje ich choroby, odpúšťa im hriechy, ohlasuje nový svet pokoja a lásky. Ježiš vyhľadáva okolo seba ľudí, ktorí trpia a majú starosti a strach, a pomáha im. Kde vidíš ty okolo seba takýchto ľudí?

Boh pozná po mene každého z nás. Meno každého z nás je zapísané u Boha. Keď nás čakala naša mama, s otcom premýšľali, aké meno nám dajú, ak to bude dievča a ak to bude chlapec... Meno každého z nás vybrali rodičia s láskou - týmto menom sme boli pokrstení a stali sme sa Božími deťmi.

Krstom sme dostali poslanie zbierať mená a tváre ľudí, pomáhať im a správať sa k nim tak, aby zažili lásku Boha. Ježiš má naše nohy, ruky a srdce. Zastupujeme vo svete Ježiša v jeho poslaní lásky. Sme krstom Ježišom poslaní.

Tvoja misia

Misie v nás vyvolávajú predstavu ďalekej a chudobnej krajiny, kde misionár šíri kresťanstvo a pomáha ľuďom aj v ich chudobe. Žijeme však na Slovensku a nie každý má príležitosť ísť do misijných krajín. Misionármu však môžeme byť aj tu a teraz: doma, v škole, v práci, na ulici, v prírode. Misia dáva príležitosť druhým rást vo viere. Vychádzame pri tom z toho, že každý človek je jedinečný a v každom človeku je Boží obraz a sloboda daná Bohom. Misia je prinášaním živého Ježiša tam, kde sme. Ak ide misionár do ďalekej krajiny, je potrebná príprava a nadšenie. Misionár potrebuje spoznať ľudí, jazyk, kultúru, zvyky. Musí hovorit jazykom ľudí, ku ktorým je poslaný, aby mu rozumeli, a hlavne nemôže používať nátlak. Musí prijať ich mentalitu správania. To sa vyžaduje aj od každého z nás, ktorí sme prijali krstom poslanie hlásať evanjelium. Ježiš nám dáva dve silné priovnania – soľ a svetlo. Máme byť soľou a svetlom. Soľ dáva chut' a je potrebné správne dávkovať, inak je soľ sama o sebe odporná. Asi by nikto nezjedol lyžicu soli. Dajme si pozor, aby sme svoju evanjelizáciu nepresolili. Máme dávať ľuďom chut' prežívať radosť aj napriek ťažkostiam ich života, tak ako dáva soľ v správnej miere chut' jedlu. A máme byť svetlom - máme Svetlo Ježiša, z ktorého

čerpáme silu. Svetlo prežiari akúkoľvek temnotu. Proti temnote nebojujeme len tým, že stále o nej hovoríme, ale tým, že zažneme svetlo. Svetlo nemáme na to, aby sme iných oslepovali, ale aby sme im pomáhali svietiť na cestu.

Misie v nás niekedy vyvolávajú predstavu zbierania peňazí. Misie však neznamenajú peniaze. Sú iba prostriedkom, ako priniesť ľuďom, ktorí sa majú oveľa horšie ako my, lásku. Viac peňazí nezabezpečí lepšiu misiu. Vidíme to v mnohých európskych krajinách, kde majú farnosti veľa kostolov, pastoračných centier i dosť finančných prostriedkov na evanjelizáciu. Napriek tomu počet veriacich klesá a chýba misionárske nadšenie.

Misie sú vďačné za milodary, ale misionár nie je ten, kto vhodí mince do zbierky na misie. Potrebujeme poznať Boha, aby sme mali radosť a ňou získavali iných pre evanjelium.

Rovnako potrebujeme byť vďační za každého človeka, ktorého streltneme, a je jedno, či je to Rwande, v Rakúsku alebo v obchode či na pracovisku. Misionár sa pozera na druhých ľudí očami lásky, ktorá neprestáva vidieť dobro v každom človeku a každého človeka hodného dobra. Misionár má rád ľudí aj napriek tomu, že ho nevítajú s otvorenou náručou. Misionár prináša radosť, nádej, zmenu, nový závan. Misionár je náročný na seba a láskavý k iným. Je si vedomý darov, ktoré dostal od Boha, a naplno ich využíva v službe pre druhých. Rád počúva a menej hovorí, je citlivý na drobné služby a pomoc druhému.

Poslanie byť misionárom dostal každý z nás pred tým, ako sme začali chodiť či rozprávať – bolo to v okamžiku nášho krstu.

Mimoriadny čas modlitby a misie

V októbri 2019 pozýva Svätý Otec František všetkých pokrstených kresťanov na slávenie Mimoriadneho misijného mesiaca. Vyzýva nás, aby sme kreatívnym a novým spôsobom priniesli tému misie medzi ľudí.

Podnetom je storočnica encykliky pápeža Benedikta XV. Maximum illud o činnosti misionárov vo svete. Pápež František pripomína výzvu Benedikta XV. spred sto rokov, ktorá nestráca na aktuálnosti ani dnes, že Cirkev a jej misie potrebujú mužov a ženy, ktorí „vynikajú horlivosťou a svätošťou“.

„Kto káže o Bohu, nech je Božím človekom,“ napísal Benedikt XV. v encyklike Maximum illud z roku 1919. Viera je posilnená, keď je daná iným.

Ide aj o celkovú podporu misijného úsilia Cirkvi v duchu dokumentu pápeža Františka Radosť evanjelia. Každý pokrstený je zároveň poslaný oznamovať radostnú zvest' o vykúpení.

Október 2019 je mimoriadnym časom modlitby, premýšľania a akcie. Zdôrazňované sú dva podstatné body: evanjeliové zameranie misií a odmietnutie akéhokoľvek mocenského postoja či záujmu. Pápež František vyzýva každého, aby prežíval radosť z misie, aby svedčil o evanjeliu v prostredí, kde žije a pracuje. Zároveň sme povolaní, aby sme láskou, konkrétnou pomocou a modlitbou podporovali misionárov, ktorí sa vydali do sveta ohlasovať Krista.

V krste nás Boh pozýva, aby sme kráčali spolu s ním. V našom svedectve, slovách a skutkoch môžu ostatní ľudia objaviť Boha. Je to poslanie každého pokrsteného. Byť poslaný znamená prinášať svetlo, požehnanie, oživenie, uzdravenie a oslobodenie.

Október 2019 má byť začiatkom oživenia evanjelizácie, modlitby a podporou misie celej

Cirkvi. Nie je cieľom sám pre seba, ale prostriedkom na oživenie, obnovenie a opäťovné prebudenie misie nie len v misijných krajinách, ale aj v Európe a aj na Slovensku. Urobme všetko pre to, aby to bol začiatok aktívnej misie a evanjelizácie.

Ježišov a náš krst

Pokrstený a poslaný sú dve slová, ktoré dávajú zmysel tomu, čo znamená byť kresťanom. Krst je znakom, ktorý sa nikdy nedá zmazať. Je to naša identita - v mnohých prípadoch sme si ju nevybrali sami, ale rozhodli za nás naši rodičia, keď sme boli deti. Sme poslaní žiť svoj krst. To, aký zmysel má náš krst, nám ukazuje Ježišov krst. V Markovom evanjeliu sa píše: „Vtom, ako vystupoval z vody, videl otvorené nebo a Ducha, ktorý ako holubica zostupoval na neho. A z neba zaznel hlas: Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“ V krste sme sa stali deťmi Boha. „Ty si môj milovaný syn, ty si moja milovaná dcéra“ - to povedal Boh v krste každému z nás. Je to úžasné - sme milované Božie dieťa. A tento slub je spojený aj s darmi Ducha Svätého. V krste sme obdarení jedinečnými darmi, schopnosťami a talentami, ktoré chcú skrze nás a v nás pôsobiť.

V Ježišovom živote spôsobil krst dôležitú zmenu. Krstom začína Ježiš verejný život, svoje putovanie, kázanie, počúvanie a uzdravovanie. Takto je Ježiš poslaný a to je naša druhá identita krstu. Ježišov krst nám ukazuje, že oboje patrí k sebe - krst a poslanie. Krst stojí na začiatku jeho poslania a na jeho konci stojí príkaz: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium.“

Tak ako bol poslaný Ježiš Bohom, aj my sme poslaní Ježišom do tohto sveta, aby sme zvestovali jeho evanjelium.

Poslanie má v sebe 3 skutočnosti.

1. Misia je pre každého. Misia nie je poslaním pre špecialistov. Pápež František vo svojom dokumente *Radosť evanjelia* píše: „Sila prijatého krstu urobila z každého člena Božieho ľudu misionára.“ Angažovanosť mnohých mužov a žien v misijných krajinách Afriky a Ázie nám ukazuje, že toto svedectvo nie je otázkou teologického vzdelania, ale vzdelania srdca a vierou plnej nádeje.

2. Ako Ježišovi učenici sme poslaní do sveta. Svet nie je len nejakou ďalekou krajinou, ale je to svet nášho života mimo kostola a mimo Cirkvi. Sme poslaní utvárať svet. Je to v mnohom neprijemné, vedie nás to k neznámym stretnutiam i sklamaniam, ale sme poslaní do sveta. Pápež František napísal: „Nechcem Cirkev, ktorá bude zameraná iba na seba. Pozývam všetkých, aby boli veľkorysí a odvážni, aj keď vás bude málo.“ V roku 2018 zomrel prvý biskup Mongolska - svedok viery. On povedal raz pred 1300 katolíkmi Mongolska: „Je nás málo. Sme malí, ale nie bezvýznamní, pretože sme Cirkev, ktorá je tu pre iných ľudí, a to sa počíta.“

3. Musíme šíriť evanjelium. Toto šírenie evanjelia pochádza z poslania, ktoré sme dostali krstom. Sme poslaní hovoriť, konať a žiť tak, že všetci ľudia i celé stvorenie sa dozvedia: „Si milovaný Bohom.“ Nejde iba o slová, ale aj o konkrétnu pozornosť voči iným v našom svete a hlavne voči tým, ktorí sú na okraji spoločnosti. Užitočné je neodpovedať si na túto otázkou iba sám pre seba, ale urobiť tak v rozhovore s druhými. Tak rastú malé spoločenstvá, ktoré môžu byť nádejou pre nás tak, ako sú v mnohých misijných krajinách.